

сами,“ казахъ азъ. — »Азъ нищо не мога да ви науча,“ рече Илия. — »Ако не иде Илия, то ще да ида азъ,“ каза Цеко. — »Не трѣба и ти да дохождашъ, рѣкохъ азъ. — Когато Илия, който е старъ и прочутъ войвода, не ще да бѣде нашъ другаринъ, то ни не трѣбашъ и ти. Сърбия, както са види, не ще да воюва; а ако е така, то нашето положение е твърде незавидно. Азъ ще да ида въ Бѣлградъ съ х. Димитра и отъ тамъ ще да ви ява какво трѣба да правите.“ Тръгнахме съ х. Димитра за Бѣлградъ и намѣрихме дружината си. Рѣшихме са да испроводиме х. Димитра въ Влашко, за да са разговори съ Раковски и да го пита може ли да са работи отъ тамъ за нашето поробено отечество. Азъ бѣхъ са рѣшилъ вече да вѣрва за Стара-планина и за това казахъ на х. Димитра да сѣбере въ Влашко една малка четица, да премине презъ Дунавъ и да са срѣшне съ мене на Озана. Азъ са рѣсихъ да чѣкамъ въ Бѣлградъ отговоръ отъ х. Димитра 10 дена; но преминаха и 20, а отъ него ни писмо, ни извѣстие! Наговорихме са съ дружината да си извадиме пашпорти за вътрѣшностите на Сърбия, че ужъ ще идеме да купуваме овце, и условихме са да са найдеме въ Зайчаръ. Въ онова време сѣрбското правителство строго пазеше да не преминатъ каквито и да е чети.

Въ Бѣлградъ са намѣрихъ съ Ивана Кършовски, родомъ изъ Елена, който ми обяви, че желае да дойде съ назе. Мене ми бѣше много мило като гледахъ, че такъвъ ученъ човѣкъ иска да дойде съ мене; но азъ трѣбаше да му кажа: »Не дѣй дохожда съ назе, защото ще да та провѣзгласатъ за хайдутинъ.“ Кършовски ми